

АТОМНИК

України

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ
АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

№12 (1187) 12 червня 2025 року
Заснована 1 грудня 2000 року

ЮРИДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Додаткова соціальна відпустка: роз'яснюємо хто, як і коли може нею скористатися

сторінка 3

МОЛОДІЖНА РОБОТА

На визначній для профспілкового руху Німеччини події потужно пролунав голос України

сторінка 4

АТОМНА ТВОРЧІСТЬ

Усіх запрошуємо до участі у фотоконкурсі: які умови цього річ?

сторінка 4

ЮВІЛЕЙ

Енергодару 55. Це НАШЕ місто!

12 червня Енергодару виповнюється 55 років. Як розвивалося місто до війни, як «радісно» зустрічав Енергодар агресорів і над чим зараз працює міська рада, розмовляємо із Сергієм Холодом, істориком за першою освітою і державним управлінцем за другою, який з 1990-х років обіймав відповідальні посади у міській виконавчій владі й нині працює заступником міського голови.

■ Сергію Федоровичу, коли доля пов'язала Вас з Енергодаром і яким Ви бачили становлення міста?

Я народився в селі Велика Білозірка, що неподалік майбутнього міста енергетиків. Здобувши в Запоріжжі вищу освіту, повернувся в рідні краї, з 1994 року став працювати в Енергодарі учителем історії. А наприкінці 1990-х перейшов в органи виконавчої влади, працював у житлово-комунальній сфері.

У 2000 році, коли очолив управління комунальної власності, якраз було розпочато процес передачі житлових та соціальних об'єктів від

атомної та теплової станцій у власність громад, тож я був свідком і учасником того, як місто «нарощувало м'язи», створювало потужну базу для місцевого самоврядування.

Перед окупацією місто мало 242 будинки з 421 ліфтом, створило власні комунальні служби. Наш «Тепловодоканал», відповідальний за водопостачання і водовідведення, використовував одну з найкращих в Україні технологію очищення води. Приїжджі завжди дивувалися, наскільки чисто й охайно в нашому місті. Через південне розташування на піщаних ґрунтах Енергодар улітку потерпав від спеки, тож ми по-всякчас приділяли увагу озелененню.

Розвивалася дошкільна й шкільна освіта. Наші випускники вступали до найпрестижніших українських і навіть до закордонних вишів.

На високому рівні був спорт: енергодарські секції виростили видатних боксерів і веслувальників, чемпіонів світу та олімпійських призерів.

Працювали культурні заклади, відбувалися масові заходи...

Закінчення на 2-й стор.

МІЖНАРОДНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Європейський профспілковий конгрес: як прозвучала українська тема

Українська делегація, котра складалася з представників 13 промислових профспілок, серед яких — і Атомпрофспілка, взяла участь у IV конгресі IndustriALL Europe, європейської федерації незалежних профспілок, який проходив 3-5 червня у Будапешті.

Понад 500 делегатів зібралися для того, щоб обговорити найнагальніші питання щодо захисту прав працівників, промислової політики Європи та міжнародних викликів, а також ухвалити стратегічні плани та обрати лідерів організації на наступну каденцію.

Українська делегація, яка вперше стала учасницею конгресу IndustriALL Europe, представила резолюцію «Ситуація в Україні під час воєнної агресії російської федерації», що була

одноставно підтримана учасниками зібрання.

Наша делегація, зі свого боку, підтримала інші постанови, які стосувалися теми миру і демократії. Серед них була й резолюція «Промислові профспілки — будівничі миру», запропонована італійською профспілкою металургів FIM-CISL. Виступаючи на підтримку її ухвалення, Голова Атомпрофспілки Валерій Матов наголосив на тому, що тема воєнних загроз звучить для українців актуально, як ніколи раніше, і нагадав про неприйнятність того, щоб урівнювати агресора і жертву. Він заявив: «Ми повністю поділяємо тезу резолюції, згідно з якою повинні поставити гуманність у центр нашого вибору, створити міжнародні структури, що гарантують мир. Для цього нам потрібно дійсно більше спілкуватися з членськими організаціям Федерації, щоб знайти

ті ініціативи, ті пропозиції, які ми зможемо про-сувати на європейському і глобальному рівні для нового міжнародного консенсусу, щоб забезпечити мир у світі. Не можна допускати того, щоб один лідер щоденно вбивав тисячі невинних людей і завдавав мільярдних збитків усьому світу. Сучасний пацифіст повинен мати світлий розум і сильні механізми захисту».

Тема російської агресії проти України прозвучала в багатьох виступах. Зокрема, Генеральний секретар Глобального союзу IndustriALL Атле Хойе висловив солідарність з українцями і заявив, що війна в Україні має бути завершена в межах міжнародно визнаних кордонів. Учасники конгресу також торкалися питань економічних, соціальних та гуманітарних наслідків, спричинених війною, що триває на нашій землі.

Для представників української делегації конгрес став нагодою озвучити європейській спільноті найболючіші проблеми, з якими стикаються наші працівники і суспільство в цілому, та унаочнити: такі базові цінності міжнародного профспілкового руху, як демократія і справедливість, можуть бути реалізованими тільки в умовах миру.

ЗГАДУЄМО ГЕРОІВ

Пам'яті Максима Неліпи присвячується...

Небо забирає найкращих... ось уже 4-й рік поспіль ми, українці, щодня переконаємось у цьому. 12 травня 2025 року клята війна забрала життя відомого шоумена, актора, телеведучого, гумориста, інженера ДСП «Екоцентр», військовослужбовця Максима Неліпи. Він загинув під час виконання бойового завдання.

Для багатьох співробітників стало справжньою несподіванкою, що така відома публічна людина працювала в Зоні відчуження, пліч-о-пліч з нами. Дійсно — герої серед нас, от тільки ми їх часто не помічаємо.

Редакція «Атомника України» відшукала колег Максима Неліпи, щоб дізнатися про не-публічне, не відоме широкому загалу життя популярної особистості, яку напевно кожен глядач

по той бік екрана вважав трішки своїм другом чи добрим старим знайомим — таким він був позитивним, харизматичним, завжди усміхненим.

Розповідають колеги підполковник Олег Бало і молодший сержант Сергій Міщенко.

«ПЕРЕВЕРШИВ ОЧІКУВАННЯ!»

■ Максим був зіркою українського телебачення. Його пам'ятають за участю в

КВК, шоу «Програй мільйон», «Підйом» і «Дизель-шоу». У 2007-му він танцював із Оленою Шоптенко в «Танцях з зірками». Як доля привела його на роботу в ДСП «Екоцентр»?

— Макс як шоумен був дуже хорошим, а от як програміст на початку своєї роботи у нас — не дуже, — говорить Олег Миколайович. — Але треба віддати йому належне — він сів за підручники, як школяр, за два місяці опанував складні мови програмування! І став дуже непоганим фахівцем у цій галузі!

Закінчення на 3-й стор.

У СФЕРІ ВПЛИВУ АТОМПРОФСПІЛКИ
ПЕРЕБУВАЮТЬ ПІДПРИЄМСТВА
МІНЕНЕРГО УКРАЇНИ,
МІНПРИРОДИ, МІНОХОРОНИ
ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ ТОЩО

ЮВІЛЕЙ

Забіг Єдності
«Енергодар
нескорений»

До 55-річчя міста-супутника Запорізької АЕС міська влада ініціювала онлайн-забіг, який підтверджує єдність енергодарців, котрі вимушено покинули окуповане місто, і демонструє солідарність наших співгромадян із жителями Енергодара. 5 червня в цій акції взяли активну участь жителі міст-супутників ПАЕС, РАЕС і ХАЕС.

Автори ідеї забігу запропонували провести захід у відкритому форматі: кожен міг сам обрати дистанцію, маршрут і спосіб участі. Головною була спільна мета — підтримати енергодарців. Заходи, що відбулися в містах-супутниках, привнесли додатковий символізм: дистанції, які вдалося колективно подолати, відповідали відстані від міст атомників до Енергодара.

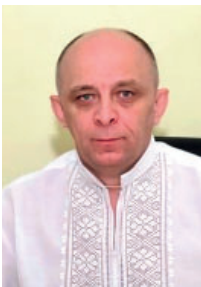

ТРИМАЄ ЗВ'ЯЗОК ПІВДЕННОУКРАЇНСЬК
Забіг організували на стадіоні спорткомплексу «Олімп» філії «ВП ПАЕС». Захід традиційно розпочали хвилиною мовчання в пам'ять про загиблих військових та цивільних. Потім учасники вийшли на дистанції. Серед них — працівники ПАЕС, тренери, вихованці спортивних секцій та небадужі містяни. Усього взяли участь 318 осіб, віком від 5 до 70 років.
«Ми поставили перед собою мету — умовно подолати відстань від Південноукраїнська до Енергодара, це понад 580 кілометрів. У результаті учасники пробігли понад 670. Таким чином символічне з'єднання наших міст відбулося. Захід організували не як спортивні змагання, а як жест підтримки і згуртування колективу», — пояснив завідувач сектору навчально-спортивної роботи СК «Олімп» УСО філії «ВП ПАЕС» Олександр Бурцяло.
Учасники забігу «Енергодар нескорений» у Південноукраїнську не лише продемонстрували моральну підтримку мешканцям окупованого міста-супутника Запорізької АЕС, а й зробили внесок у допомогу війську.

РАЗОМ З ЕНЕРГОДАРЦЯМИ ВАРАШ
Забіг «Енергодар — це Україна» відбувся на спорткомплексі «Ізотоп» РАЕС. Захід об'єднав понад сотню людей — працівників атомної електростанції, мешканців Вараської громади, вихованців КДЮСШ УСО РАЕС, представників НГУ, ДСНС, Національної поліції України та працівників ЗАЕС, які сьогодні працюють на РАЕС. Учасники заходу разом пробігли 1055 кілометрів — символічну відстань від Вараши до Енергодара, аби продемонструвати незламний дух українців. Спортивна ініціатива була благодійною. Зібрані кошти передадуть ГО «Енергія Перемоги» для закупівлі необхідного на фронті.

ПІДТРИМУЄ НЕТИШИН
До забігу приєдналися 164 учасники, які разом подолали 409 км символічного маршруту до нескореного Енергодара.
До присутніх звернувся заступник генерального директора із забезпечення виробництва ХАЕС Володимир Гуменюк: «Цим забігом ми демонструємо свою єдність та підтримку жителям Енергодара. Енергодар — це Україна».
Підтримати місто, що тимчасово перебуває в окупації, прийшли його мешканці, нетишинці, жителі Острога, Вінниці, а також гості зі Словаччини.
Учасники зробили благодійні внески на підтримку захисників.

Енергодару 55. Це НАШЕ місто!

Сергій ХОЛОД,
заступник міського
голови Енергодара

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Нам завжди допомагала ЗАЕС. Пригадую, коли ми стикнулись із труднощами на початку війни у 2014-15 роках, а я тоді виконував обов'язки міського голови, нам допомогла саме наша атомна станція. Співпрацюючи з її адміністрацією, ми завжди знали, що знайдемо і пораду, і допомогу.

■ Ви знаєте усі механізми, за рахунок яких функціонувало місто: від освіти до

■ Чи спадало на думку, що події будуть розвиватися настільки трагічно?
З одного боку, ні, у таке не вірилося, бо ми все ж таки живемо у XXI столітті!

Але з другого боку, ми ж бачили долю сусідніх проросійських регіонів, так звані «ДНР» і «ЛНР» — за якихось двісті кілометрів від нас. Енергодар також був доволі проросійським. Серед його населення, яке формувалося в рамках комсомольського будівництва, було багато спеціалістів із рфср та російськомовних фахівців з інших союзних республік. І після десятиків років набуття Україною незалежності в міській раді були депутати, які яро обстоювали російськомовність. Саме вони стали після повномасштабного вторгнення колаборантами. Якби ж ми тоді знали, що вони стануть «провідниками» міста в «руській мір»!..

В Енергодарі лише дві із семи шкіл були україномовними, п'ять інших перейшли на українську мову навчання лише перед початком війни. В дошкільній освіті українська повністю стала робочою мовою тільки у 2019-му... Стільки років — чи

того, щоб уникнути окупації. Але можемо стверджувати, що міська рада робила максимум із того, що було їй під силу, допомагаючи з евакуацією, з гуманітарною допомогою, з підтримкою тих, хто з об'єктивних причин не міг виїхати. Навіть у вже окупованому місті комунальні послуги надавалися на довоєнному рівні. Так було до фейкового «референдуму», після якого комунальні служби почали організовувати вже під російськими прапорами. Більшість наших комунальників після того виїхала, і зараз колишні працівники, як і атомники, розсіяні по всьому світу.

■ Чи є можливість отримувати об'єктивну інформацію, що відбувається в Енергодарі зараз?

Її стає все менше. Знаємо тільки, що ситуація відчутно погіршилася. В місті залишилося небагато людей, фахівців не вистачає. Прийшовши на все готове, окупанти дбають лише про те, щоб створити картинку для російського телебачення про нібито щасливе життя під триколом. Прикладом може послужити хоча б доля медико-санітарної частини. Перед вторгненням місто закупило для неї сучасне обладнання. Його вкрали, вивезли, поставили інше (напевно, не таке досконале) й відзвітували про «турботу».

Частина людей в Енергодарі сподівається на повернення в Україну. Частина — змирилася з росією. Але ми переконані, що окупанти як прийшли — так і підуть!

■ Які основні завдання стоять нині перед українською міською владою?

Це співпраця з обласною військовою організацією, допомога військовим і їхнім родинам, підтримка енергодарців, які стали вимушеними переселенцями, з працевлаштуванням, вирішенням соціальних питань, відновленням документів тощо.

Найбільш постраждалою частиною населення стали ті, кого агресори полонили, висунули абсурдні звинувачення і засудили на своїй території до тривалих ув'язнень. Серед них і зовсім молоді люди, і чоловіки й жінки дуже похилого віку. У співпраці з міжнародними організаціями ми повинні докладати всіх можливих зусиль, аби визволити наших полонених.

Ще один напрям нашої роботи — це розробка програми дій після деокупації, яка передбачає взаємодію з волонтерськими фондами, закордонними донорами і містами, що погодилися надати допомогу, аби в найкоротші терміни після визволення відновити життя Енергодара.

■ Що Ви побажали б енергодарцям у свято, яке складно поки що назвати щасливим?

Витримки і віри в те, що день, коли ми повернемося додому, настане. Сподіваюся, вже наступний День міста ми святкуватимемо в рідному краї. Якнайшвидшої Перемоги всім нам!

Любов НАТОЧІЙ

Можу стверджувати, що міська рада робила максимум із того, що було їй під силу, для евакуації, передачі гуманітарної допомоги, підтримки тих, хто не зміг виїхати

ЖКГ, від соціальної політики до культури.
Але якщо Ви будете говорити не як управлінець, а просто як містянин — то які епітети добрали б, аби описати Енергодар?
Він був світлий, гармонійний, культурний, інтелектуальний, спортивний... Але головне — це було НАШЕ місто. Це все одно, що спробувати описати батьківську хату. Тут дорога кожна річ, але не тому, що вона якась особливо якісна, красива чи коштовна, а тому, що вона рідна.

це не забагато?! При тому, що в росії, де живе десь із 10 мільйонів етнічних українців, немає жодної української школи, і переважна більшість цього населення, яка могла б сьогодні мати вплив на перебіг подій, вже зросійщена. Озираючись, я вважаю, що ми повинні були проводити українізацію більш рішуче, а б навіть сказав — більш агресивно.

■ Втім, енергодарці, серед яких було чимало етнічних росіян, у більшості своїй зробили інший політичний вибір, і зустрічали окупантів геть не з квітами.

Увесь світ бачив, як саме зустрічали росіян містяни! Перед окупацією в Енергодарі проживало приблизно 53 тисячі осіб, і щонайменше 20 тисяч жителів голіруч вийшли на зустріч агресорам, аби не дати їм пройти до міста. Для того, щоб облаштувати перепони, використовували усі підручні засоби, вишукували все, що бодай якось могло зійти за зброю, збирались у загони самооборони. Рівень єднання і самоорганізації був небувалим! Достатньо згадати про те, що в місті, де вже не працювала поліція, практично не було випадків мародерства.

Проросійська меншість сиділа тоді тихенько, спостерігаючи, на чий бік схиляться шальки терезів. Вона підняла голову лише тоді, коли стало очевидним, що цивільне населення не в змозі протистояти озброєним окупантам, і більшість людей (за нашими підрахунками, це приблизно 30 тисяч) виїхали з міста.

Не будучи військовим експертом, я не можу судити про те, чи все можливе було зроблено для

ЮРИДИЧНА ЕКСПЕРТИЗА

Літо — час скористатися відпусткою!

Працівники, в яких є діти, мають право на оплачувану додаткову соціальну відпустку. Право на таку відпустку мають працівники незалежно від галузевої належності підприємства (установи організації, закладу), в якому вони працюють за трудовим договором. Працівники, які уклали цивільно-правовий договір на виконання робіт або надання послуг, права на соціальну відпустку на дітей не мають, як і на інші види відпусток.

Така відпустка може надаватися:

1. Одному з батьків, які мають двох або більше дітей віком до 15 років.
2. Одному з батьків, які мають дитину з інвалідністю.
3. Одному з батьків, які усиновили дитину.
4. Матері (батьку) особи з інвалідністю з дитинства підгрупи А І групи.
5. Одинокій матері, батьку дитини або особи з інвалідністю з дитинства підгрупи А І групи, який виховує їх без матері (у тому числі у разі тривалого перебування матері в лікувальному закладі).
6. Особі, яка взяла під опіку дитину або особу з інвалідністю з дитинства підгрупи А І групи.
7. Одному з прийомних батьків.
8. Одному з батьків-вихователів.

Якщо працівник має право на соціальну відпустку за однією з перелічених підстав, її тривалість буде становити 10 календарних днів. Якщо є право за двома або більше підставами — 17 календарних днів.

Якщо працівник має право одночасно декілька з перелічених підстав, відпустка не збільшується, але одна і та сама дитина враховується для декількох підстав надання соцвідпустки.

Це підтверджує Мінпраці у своїх листах від 14.04.2008 №235/0/15-08/13 та від 21.07.2010 №215/13/116-10.

Наприклад, якщо працівниця має двох дітей віком до 15 років, одна з яких є дитиною з інвалідністю, вона має право на соціальну відпустку

тривалістю 17 днів за двома підставами, а саме як мати, що має двох і більше дітей віком до 15 років, та як мати, що має дитину з інвалідністю.

Але тривалість відпустки не визначаємо кратності кількості дітей. Враховуємо тільки підставу для її надання. Наприклад, жінка має трьох дітей віком до 15 років. Тож вона має право на соціальну відпустку за однією підставою як «мати, яка має двох і більше дітей віком до 15 років». Або інший приклад — жінка має двох дітей з інвалідністю. Це також одна підстава. Тривалість відпустки в обох випадках буде по 10 днів.

Часто на практиці запитують, чи надається така відпустка сумісникам (як внутрішнім, так і зовнішнім). Відповідь однозначна — так. Законодавством не заборонено надавати працівникам-сумісникам додаткову соціальну відпустку. Статтею 2 Закону про відпустки визначено право на відпустки громадян України, які перебувають у трудових відносинах з підприємствами, установами, організаціями незалежно від форм власності, виду діяльності та галузевої належності, а також працюють за трудовим договором у фізичної особи.

Працівник, який уклав трудовий договір на роботу за сумісництвом, перебуває у трудових відносинах з підприємством (установою, організацією), фізичною особою і тому має такі самі гарантії й права щодо відпусток, як і основні працівники.

Законодавством не заборонено надання працівникам-сумісникам додаткової соціальної відпустки за ст. 19 Закону про відпустки. Таким чином соціальна відпустка буде надаватися і за основним місцем роботи, і за сумісництвом, у тому числі внутрішнім. Це підтверджують і фахівці держорганів у листах Мінсоцполітики від 05.08.2016 №438/13/116-16, від 26.06.2019 №751/0/204-19 та Мінекономіки від 27.08.2021 №4712-06/42842-07.

Є ще одне часто запитуване питання: чи втрачається право на соціальну відпустку у разі її невикористання?

Ні, не втрачається. Законодавством не передбачено терміну давності, після якого працівник втрачає право на додаткову соціальну відпустку. Якщо він з якихось причин не скористався своїм правом на неї за попереднім

роком чи за кілька років, то має право використати її, а в разі звільнення (незалежно від підстав) йому має бути виплачена компенсація за всі невикористані дні цієї відпустки, що передбачено ст. 24 Закону про відпустки. Це також підтверджують і фахівці Держпраці у своєму роз'ясненні.

При цьому, хоча зазначити, що право працівника на додаткову соціальну відпустку на дітей обмежено віком дитини. Так, ст. 19 Закону про відпустки встановлено, що відпустка надається одному з батьків, які мають двох або більше дітей віком до 15 років. В інших випадках граничний вік дитини, який дає право на соціальну відпустку на дітей, не встановлений.

Отже, у цьому питанні слід керуватися загальними нормами (лист Мінпраці від 20.10.2009 № 292/13/116-09). Відповідно до ст. 1 Закону України від 26.04.2001 № 2402-III «Про охорону дитинства», ст. 2 Закону України від 21.11.1992 №2811-XII «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» та ст. 6 Сімейного кодексу України: дитина — це особа віком до 18 років (повноліття), якщо згідно із законом, застосовуваним до неї, вона не набуває прав повнолітньої раніше.

Тому батьку або матері, які, наприклад, мають дитину з інвалідністю; всиновлену дитину; одинокій матері або батьку мають право на таку соціальну відпустку до досягнення дитиною повноліття (тобто до 18 років).

І, наостанок, соціальну відпустку надають в останній раз за календарний рік, в якому дитина досягла граничного віку. І, відповідно, з наступного року права на таку відпустку вже не буде.

ЗГАДУЄМО ГЕРОІВ

Пам'яті Максима Неліпи присвячується...

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Це свідчить про людину з найкращого боку: за яку б роботу вона не взялась — у неї все виходить. Хоча, щиро кажучи, ми з колегами спочатку дивилися з посмішкою на його завзяття, бо не вірили, що шоумену під силу опанувати програмування у стислі терміни. А Максим перевершив усі наші очікування!

Якось він розповідав, що через певні непорозуміння з керівництвом прийняв рішення піти з «Дизель-шоу». Річ у тім, що Макс був не лише актором, а й автором скетчів. І от знайшлися люди, які його авторські ідеї присвоювали собі. Зрештою йому набридло дивитися на це, і він вирішив змінити вид діяльності. Так Максим опинився у нас, оскільки працювати в ДСП «Екоцентр» йому дозволяла освіта — в молодості Максим захистив диплом у КПІ.

«СПЕРШУ НЕ МІГ ПОВІРИТИ, ЩО МАКС ТЕПЕР НАШ»

— Коли я вперше побачив Максима в ДСП «Екоцентр», — розповідає Сергій, — то й уявити не міг, що він приїхав сюди працювати! Подумав, мабуть, Максим знімає скетчі у нас. Та де там! Коли мені пояснили, що він тепер наш (колега — ред.), я спершу не міг повірити, думав, що це жарт, а коли все зрозумів — повів його у свій великий кабінет і там розмістив. Відтоді ми пра-

цювали з Максимом пліч-о-пліч, сиділи поряд. Спочатку йому складно давалося програмування, але він не здавався! Все швидко вивчив, з усім розібрався і став фаховим програмістом. Найкращі спогади у мене про цю людину виняткової доброти з прекрасним почуттям гумору. На жаль, серед моїх знайомих, серед кола спілкування залишилося дуже мало таких людських особистостей як Максим... Він був унікальним. Мав дуже багато позитивних якостей.

■ А чи проявлявся і якщо так, то як саме, його акторський талант під час роботи?

— З ним завжди було весело, — каже Олег Миколайович. — Він розповідав багато цікавих історій, анекдотів. Був життєрадісною, веселою людиною і мені дуже-дуже шкода, що його не стало. Пригадую, до нього зверталися з пропозиціями вести корпоративи, але він відмовлявся, не хотів

більше повертатися в ту сферу. Та коли ми збиралися невеличким колом, він завжди був душею нашої дружної компанії! Думаю, десь у глибині душі Макс сумував за своєю попередньою роботою, за шоу-бізнесом. У нього був великий талант у цій сфері.

■ Відомо, що він був розлучений і мав сина та доньку.

— Саме так. Пам'ятаю, він дуже трепетно ставився до дітей, балував їх, попри наші невисокі зарплати. Старався забезпечити їх усім необхідним, постійно про них розповідав, хоча після розлучення жив окремо.

■ Чи мав він якесь захоплення?

Так. Він дуже любив рибалити! А ще збирати гриби. Ми разом з ним і рибалили, і ходили до лісу по гриби, — додає Сергій. — Якось у ЗМІ була інформація про те, що Максим став відлюдником.

Генеральний директор ДСП «Екоцентр» Сергій Кіреєв характеризує Максима як сумлінного працівника, гарного колегу, який завжди приходив на допомогу, коли якась із програм виходила з ладу

Це неправда! Він весь час був комунікабельним, товариським, життєрадісним і в нього завжди було широке коло спілкування. Навіть попри те, що він через роботу жив у гуртожитку в Чорнобилі по 4 дні на тиждень. А на три дні разом з усіма автобусом повертався до столиці.

■ Виходить, до початку повномасштабної війни Максим недовго у вас попрацював...

— Так. Із перших днів війни він пішов добровольцем, — говорить Олег Миколайович. — Я захоплююсь цим його мужнім вчинком! Максим не мав бойового досвіду, але це не зупинило його. Він вирішив захищати Батьківщину. Нас пішло троє чоловіків із семи колег воювати добровольцями. Правда, всі ми згодом потрапили в різні військові частини.

— Він ще напередодні війни казав, що у разі війни піде добровольцем, — додає Сергій. — Я тоді скептично оцінював ці його слова. А він узяв і пішов! Спочатку був у Києві (в територіальній обороні — ред.). Після визволення Київщини я зателефонував йому. Він заплакав, почувши мій голос і дізнавшись, що я живий. Річ у тім, що я жив у Іванкові, який був в окупації. Після того ми домовилися про зустріч, побачились у центрі Києва на початку квітня 2022 року, поспілкувалися. Відтоді підтримували зв'язок лише телефоном. Максим ніколи багато не розповідав про свою службу із зрозумілих причин. Він був розвідником, командиром. На превеликий жаль, то була наша остання зустріч...

За словами його колег з ДСП «Екоцентр», поруч із Максимом Неліпою вони ніколи не відчували його «зірковості» — він спілкувався з усіма на рівних, багато жартував. Максим назавжди залишиться в їхніх спогадах добрим, енергійним, сміливим, справжнім відданим другом і мужнім воїном.

Вічна та світла пам'ять захиснику і прекрасній людині! Герої вмирають, але не вмирає пам'ять про них, честь і слава, світле ім'я.

Світлана КОЛИНЬКО

МОЛОДІЖНА РОБОТА

Голос молоді України в Німеччині

У німецькому місті Дортмунд 30 травня — 1 червня відбулася визначна подія для молодіжного профспілкового руху Німеччини — 8-ма Федеральна молодіжна конференція IGBCE, що пройшла під гаслом: «У наших руках: кувати майбутнє, формувати учнівство!» Участь у заході взяло понад 150 делегатів з усієї Німеччини, а також представники міжнародних профспілок, серед яких Голова Організації молоді Атомпрофспілки Христина Левченко.

МІЖНАРОДНА СОЛІДАРНІСТЬ — У ЦЕНТРИ УВАГИ

Організатори конференції наголосили, що 2025 рік — це рік великих викликів і рішень для профспілкового руху. На фоні війни в Україні, економічної нестабільності, екологічних криз та змін у сфері праці саме молодь має стати рушієм трансформацій.

Протягом триденної програми делегати брали участь у пленарних засіданнях, тематичних дискусіях і міжнародному семінарі за підтримки Фонду ім. Фрідріха Еберта (FES), де було представлено Атомпрофспілку.

Великою можливістю став виступ Христини Левченко, яка звернулася до учасників конференції від імені міжнародних гостей. Її промова викликала глибокий емоційний відгук та була тепло прийнята аудиторією.

«ЦЕ НЕ ПРОСТО СЛОВА — ЦЕ ЗАКЛИК ДО ДІЇ»

У своєму зверненні Христина наголосила: «Молодь — це не лише майбутнє наших профспілок. Вона — їхнє сьогодення. І саме вона питає: у якому світі ми будемо жити завтра?». Вона підкреслила також, що професійне навчання, участь у прийнятті рішень та залучення молодих людей до реального профспілкового життя є визначальними чинниками для майбутнього європейського ринку праці. Аплудисментами зустріли її слова про те, що учнівство — це не лише навички, це насамперед усвідомлення своєї гідності, сили та прав.

АТОМНИЙ СПОРТ

Наші поважні переможці!

Завершився чемпіонат Рівненської області з футзалу у віковій категорії 35+ сезону 2025. Серед дев'яти команд, що брали участь у змаганнях, спортсмени ХАЕС взяли «бронзу»!

Вітаємо чемпіонів — ФК «Авангард-Кардинал», срібних призерів АВ метал груп і наших колег з Хмельницької АЕС.

Переможці у категоріях:

Кращий бомбардир — Сергій Степанюк (ФК Авангард-Кардинал)
Кращий гравець — Андрій Паршиков (ФК АВ метал груп)
Кращий воротар — Павло Чемерис (АВ метал груп)
MVP — Лещенко Денис (ХАЕС)

Майже 4 місяці тривав турнір, участь в якому взяли дев'ять команд.

ХАЕС у драматичному матчі відповіді 1/2 фіналу поступилася команді АВ метал у післяматчевій серії пенальті. Матч за III місце склався непросто, лише за 12 секунд до завершення наші спортсмени вийшли вперед 4:3.

Команда ХАЕС та учасники змагань продовжують допомагати і дякувати ЗСУ, які боронять нашу країну, адже лише завдячуючи їхній роботі ми маємо змогу проводити такі заходи.

Окремо Христина зворушливо згадала про війну в Україні: «Моя країна сьогодні переживає не лише економічну кризу, а й війну, руйнування, щоденні атаки на свободу. Та навіть у таких умовах ми організовуємось, захищаємо працівників і будемо майбутнє».

Показовим стало те, що виступ Христини сприйняли не як формальність, а як партнерський голос рівного серед рівних, що має свою унікальну перспективу — перспективу молоді, яка щодня бореться за право на мирне життя і справедливую працю.

«Так, майбутнє у наших руках. Але лише разом ми можемо його сформувати. Зі сміливістю. З баченням. І з надією» — цими словами Христина Левченко завершила свій виступ.

ВИСОКИЙ РІВЕНЬ ОБГОВОРЕНЬ: УЧАСТЬ ПРЕДСТАВНИКІВ НІМЕЦЬКОЇ ВЛАДИ ТА ПРОФСПІЛОК

Однією з ключових частин програми стала дискусія з представниками Міністерства праці та соціальних справ Німеччини, а також з президентом Конфедерації німецьких профспілок (DGB) — Ясмін Фахімі. Учасники обговорювали виклики, що постають перед молоддю у сфері праці, перспективи трансформацій професійної освіти, а також вплив європейської політики на зайнятість та права молодих працівників. Ця частина конференції дозволила встановити діалог між молодими активістами та провідними політиками, що має велике значення для формування довгострокових рішень на національному та європейському рівні.

ВИСНОВКИ КОНФЕРЕНЦІЇ: ДІЯТИ СПІЛЬНО

Завершилася конференція закликом до подальшої співпраці, зміцнення профспілкової молодіжної мережі в Європі та посилення голосу молоді в усіх структурах — від місцевих ініціатив до європейських інституцій. Учасники домовилися про поглиблення обміну досвідом, зокрема в контексті викликів, пов'язаних із кліматичними змінами, цифровізацією праці та політичними загрозами демократії.

Ця подія ще раз довела: Україна — активна частина європейської профспілкової родини, і голос її молоді звучить гучно, щиро та з вірою в спільне майбутнє.

Також команда ХАЕС дякує за підтримку та забезпечення участі команди генеральному директору філії «ВП ХАЕС» Андрію Козюрі та голові ППО ХАЕС Михайлу Гуку.

АТОМНА ТВОРЧІСТЬ

Долучайтеся до фотоконкурсу!

Це чудовий шанс поділитися своїм творчим поглядом та спостереженнями за навколишнім світом, стати частиною важливої справи — популяризації атомної енергетики!

Тематичні розділи Фотоконкурсу:

- Тема 1.** «Енергетик у фокусі» — портретні фото працівників енергетичної сфери усіх спеціальностей, які щодня забезпечують безперебійне функціонування підприємств; фото можуть бути виконані на робочому місці, в робочому одязі та спрямовані на популяризацію атомної енергетики та промисловості.
- Тема 2.** «Енергу родина» — сімейні фото членів родини за виконанням улюбленої справи, наприклад, участь у змаганнях, спільний активний відпочинок тощо.
- Тема 3.** «Тилові герої» — фото, що відображають волонтерську діяльність працівників енергетичної сфери, спрямовану на допомогу українським військовим, підтримку різним службам або цивільним, постраждалим від війни.
- Тема 4.** «Атом крізь роки» — коротке відео із двох порівняльних фото — старого й нового, які відображають одне й те саме місце, подію, людей (дотичних до енергетичної промисловості), але в різні моменти життя; старе фото може бути із сімейного архіву, оцінюватиметься буде «сучасне» та ідея; формат відео — mp4 з розширенням не менш ніж 1280x720 пікселів (HD), має містити перехід між двома фото, тривалість — до 5 секунд).
- Тема 5.** «Твоє гасло на фото» — стікер, що містить авторське фото та мотивуючий, доречний або гумористичний слоган, зрозумілий для всіх; для створення такого стікера допускається використання фотошопу.

Переможці та призери фотоконкурсу ОМА отримають грошові премії. Додатково буде номінація «Гран-Прі»!

Щоб долучитися до фотоконкурсу, потрібно: бути членом Атомпрофспілки; уважно ознайомитися з положенням фотоконкурсу; заповнити анкету учасника; надіслати фото на розгляд журі.

Прийом заявок триває до 3 липня. Підсумки підбиватимуть 22 серпня. Бажаємо успіхів усім учасникам!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Поштова адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»
Головний редактор: Марічка КОРМУШКІНА
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
atomnik@gmail.com
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить 2 рази на місяць
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 2000